

Sygn. akt III CSK 114/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku S.K.  
przy uczestnictwie P.H., S.G., D.G., P.G. i N.G.  
o zasiedzenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 29 września 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej

rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 października 2016 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 września 2014 r., którym Sąd Rejonowy oddalił wniosek o stwierdzenie, że z dniem 22 lutego 2008 r. nabyła przez zasiedzenie własność oznaczonej części nieruchomości położonej w W.. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie „... zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.(...)”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- „czy Sąd II instancji, przyjmując za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji uprawniony jest do ograniczenia się do stwierdzenia przyjęcia tychże ustaleń za własne, czy też – z uwagi na powinność rozpoznania sprawy na nowo apelacji na podstawie art. 378 § 1 k.p.c., powinien dokonać gruntownej oceny zebranego materiału dowodowego (...)”.

Zdaniem skarżącej, problem ten jest przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nią przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

W przepisie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące

w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie wykazała, by sformułowane przez nią zagadnienie prawne czyniło zadość przytoczonym wymaganiom. W przedstawionym zagadnieniu myli obowiązek rozważenia przez sąd drugiej instancji zebranego materiału i poczynienia własnych ustaleń z wymaganiami dotyczącymi uzasadnienia orzeczenia, w którym sąd drugiej instancji, jeżeli dokonuje takich samych ustaleń jak sąd pierwszej instancji, nie musi ich w szczegółach powtarzać; wystarczy stwierdzenie, że je podziela i uznaje za własne. Kwestie te zostały już przez Sąd Najwyższy obszernie i w sposób jednolity wyjaśnione w licznych orzeczeniach, w tym m.in. w uchwałach składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7 - 8, poz. 124) i z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55), w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 770/97 (nie publ.), z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 (nie publ.), z dnia 8 lutego 2000 r., II UKN 385/99 (OSNP 2001, nr 15, poz. 493), z dnia 8 grudnia 2015 r., II PK 289/14 (nie publ.), z dnia 10 marca 2016 r., III CSK 183/15 (nie publ.), z dnia 16 marca 2016 r., IV CSK 285/15 (nie publ.), z dnia 29 kwietnia 2016 r., I CSK 306/15 (G. Prawna 2016, nr 91, s. 4) i z dnia 16 lutego 2017 r., I CSK 212/16 (nie publ.). oraz w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2012 r., IV CSK 373/11 (nie publ.), z dnia 21 maja 2014 r., II CZ 8/14 (nie publ.), z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CZ 39/15 (nie publ.) i z dnia 7 września 2016 r., IV CSK 702/15 (nie publ.). Twierdzenie o rozbieżnościach w orzecznictwie dotyczącym poruszanej problematyki wynika z braku wnikliwego zaznajomienia się z uzasadnieniami powołanych orzeczeń Sądu Najwyższego lub z ich wadliwej interpretacji.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

aj